

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΜΑΪΟΥ 2021.

Ε' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

*«Η της Σαμαρείτιδος εορτή εν η ο Χριστός
μεσσίαν εαυτόν ωμολογει».*

*Ισαακίου οσίου, ηγουμένου της μονής των
Δαλμάτων.*

έτος 14^ο Τεύχος 608

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«Το νερό...»

(μακαριστού Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ)

Έχουμε σκεφτεί ποτέ πόση σημασία παίζει στη ζωή μας το νερό;

Α. Σύμφωνα με τους ειδικούς επιστήμονες, το 70% της επιφανείας της γης είναι γεμάτο νερό, αλλά και το σώμα μας συγχρόνως αποτελείται κατά 70-90% από νερό. Άλλωστε κι εμείς, που ζούμε στον όμορφο και ξεχωριστό τόπο της Ελλάδος, συχνά πυκνά βλέπουν τα μάτια μας τον υδάτινο αυτό όγκο, που περιβάλλει την πολύπαθη αυτή περιοχή του πλανήτη μας, πώς, αυτό το υγρό στοιχείο, υπάρχει παντού, στον ου-

ρανό, στα βουνά, στις θάλασσες, στα ποτάμια και τις λίμνες και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με τη ζωή του ανθρώπου.

Δεν υπάρχει σχεδόν καμία βιολογική λειτουργία, όπως τονίζει ο Διδάκτωρ της φυσικής επιστήμης Βασίλειος Πετρουλέας, στην οποία να μην συμμετέχει το νερό. Αυτό δίνει ζωή σε ολόκληρη τη δημιουργία. Γι' αυτό έχει τονιστεί πάρα πολύ σωστά: «το νερό περιβάλλει τη ζωή και περιβάλλεται από τη ζωή. Χωρίς νερό ζωή δεν μπορεί να υπάρξει».

Β. Πόση σημασία, ακόμη, παίζει στη ζωή του πλανήτη μας η παρουσία της βροχής! Γι' αυτό και όταν δεν υπάρχει το φαινόμενο αυτό, η Εκκλησία μας

με τις δεήσεις και τις προσευχές της, αφού επικαλείται και τη μεσιτεία του ενδόξου Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου, παρακαλεί το Θεό να χαρίσει στη γη «όμβρους ειρηνικούς» για την καρποφορία της και για τη συντήρηση του ανθρωπίνου γένους.

Αλλά και κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, πάλι η Εκκλησία εύχεται «υπέρ ευκρασίας αέρων, όμβρων ειρηνικών, δρόσων αγαθών, καρπών ευφορίας, τελείας ευετηρίας και του στεφάνου του ενιαυτού της χρηστότητός σου». (Θεία Λειτουργία Αγίου Ιακώβου). Το αυτό συναντάμε και σε ένα άλλο λειτουργικό κείμενο, που αποδίδεται στον Άγιο Γρηγόριο το Θεολόγο: «μνήσθητι Κύριε, των υετών και των σπορίμων της γης, εύφρανον πάλιν και ανακαίνισον το πρόσωπον της γης, τους αύλακας αυτής μέθυσον, πλήθυνον τα γεννήματα αυτής, παράστησον ημίν αυτά εις σπέρμα και εις θερισμόν, και νυν ευλογών ευλόγησον, της ζωήν ημών οικονόμησον».

Το νερό ξεκουράζει το βλέμμα μας, μάς τρομάζει κάποιες φορές με τη δύναμή του, μας γοητεύει κατά την περίοδο του χειμώνα, μας συγκινεί η ομορφιά των δημιουργημάτων που υπάρχουν στο βυθό του και θα πρέπει να μας προκαλεί το θαυμασμό και τη δοξολογία του Αγίου Τριαδικού Θεού, μπροστά σ' αυτό το κάλλος της δημιουργίας. Θυμάμαι το Γέροντα Παΐσιο που έλεγε χαρακτηριστικά: «όταν βλέπεις τη βροχή και το χιόνι και όλα όσα πλούσια μας παρέχει ο Θεός, τότε θα πρέπει να αισθάνεσαι ιδιαίτερα την ανάγκη να Τον ευχαριστήσεις και να Τον δοξολογήσεις».

Το νερό το χρησιμοποιεί ανέκαθεν και η Εκκλησία μας στα Ιερά Μυστήριά της, όπως είναι το Μυστήριο του Βαπτίσματος, μέσα από το οποίο αναγεννάται κανείς «εξ' ύδατος και πνεύματος», σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου μας, και πολιτογραφείται στη Βασιλεία των Ουρανών. Με το αίμα και το ύδωρ, τα οποία βγήκαν από την αιμορροούσα πλευρά του Κυρίου μας και τα οποία συνιστούν τα δύο βασικά Μυστήρια της Εκκλησίας μας, θεραπεύτηκε «το μέγα τραύμα, ο άνθρωπος».

Γράφει ο εκλεκτός επιστήμονας Βασίλειος Πετρουλέας: «Το νερό αλλάζει τις καταστάσεις, αλλά δεν χάνεται. Οι σταγόνες από τον ιδρώτα του Κυρίου μας και το πανάγιο αίμα και νερό, που κύλησαν απ' την πανάχραντη πλευρά Του, έπεσαν στη γη και μετά η βροχή τις παρέσυρε στα ποτάμια και στις θάλασσες και αγιάστηκαν τα νερά. Και μετά, τα νερά έγιναν σύννεφα και βροχή και αγιάστηκε ο ουρανός, τα βουνά, η βλάστηση, τα ζώα κι εμείς. Και η Εκκλησία με τον αγιασμό των υδάτων αγιάζει σύμπασα την κτίση».

Γ. Πέρα απ' αυτή την ευλογία του Θεού υπάρχει και μια άλλη, ιδιαίτερη και πιο μεγάλη. Είναι το νερό το οποίο υποσχέθηκε ο Χριστός να χαρίσει στη Σαμαρείτιδα γυναίκα που έφθασε στο «φρέαρ του Ιακώβ» για να αντλήσει φυσικό νερό και, αντί γι' αυτό, άντλησε το ύδωρ της σωτηρίας. Μας το

βεβαιώνει ο λόγος του Χριστού: «Το ύδωρ ο εγώ δώσω, αυτό γενήσεται εν αυτώ πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον». Ποιο είναι αυτό το νερό, το οποίο θα αναβλύζει σαν μια πηγή αστείρευτος μέσα από εκείνους που θα έχουν κοινωνία μαζί Του; Είναι η ζωοποιός χάρις του Αγίου Πνεύματος, μας απαντά ο Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Αλεξανδρείας.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, θα την ονομάσει θεία και υπερφυά ενέργεια, άκτιστη ενέργεια με την οποία γίνεται η ένωση του Θεού με τον άνθρωπο.

Είναι η έλευση του Χριστού μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Είναι η ένθεος ζωή, την οποία βιώνει ο άνθρωπος με την παρουσία του Χριστού μέσα του. Είναι αυτό που μας τονίζει ιδιαίτερα ο Απόστολος Παύλος: «ζω δε ουκέτι εγώ, ζει δε εν εμοί Χριστός». Και έχουμε ανάγκη αυτή τη χάρη του Θεού, που «θεραπεύει τα ασθενή και αναπληροί τα ελλείποντα», γιατί μας βοηθάει στην κάθαρση του κατ' εικόνα και στην πραγμάτωση του καθ' ομοίωσιν. Μας καθαρίζει, με άλλα λόγια, από την αμαρτία και μας λαμπρύνει και μας καθιστά φωτός μετόχους.

Η χάρις του Θεού, μέσα από τα Ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας μας, χαρίζει σε μας τον αρραβώνα του μέλλοντος αιώνος απ' αυτή τη ζωή και μας καθιστά πολίτες της Βασιλείας των Ουρανών. Την συναντούμε στα πρόσωπα των Αγίων μας.

Την δεχόμαστε πλούσια στα Ιερά Μυστήρια, στις Ιερές Ακολουθίες, στη λατρεία της Εκκλησίας και στα χαριστόβρυτα λείψανα των Αγίων μας. Αυτή τη χάρη του Θεού την αισθανόμαστε σαν μια ζεστασιά, παράκληση, παρηγορία, δύναμη και ενίσχυση στη ζοφώδη θάλασσα της παρούσης ζωής, προκειμένου να μην κλονιστούμε από τις αντίθετες δυνάμεις, αλλά και να ζήσουμε από τώρα τη Βασιλεία των Ουρανών.

Τι φταίει, λοιπόν, σήμερα και βρισκόμαστε σ' αυτό αδιέξοδο; Απλούστατα απουσιάζει από τη ζωή μας «το ύδωρ το ζων το αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον». Η ίδια η Σαμαρείτιδα το δέχτηκε, ξεδίψασε μ' αυτό και το μετέδωσε σε όλη την οικογένειά της αλλά και στην πατρίδα της. Έγινε από σκοτεινή, φωτεινή. Έγινε Ισαπόστολος και Μεγαλομάρτυς. Έγινε Αγία της Εκκλησίας μας, η Αγία Φωτεινή η Σαμαρείτις. Αν δεν πει κανείς αυτό το νερό, δεν μπορεί να ξεδιψάσει, πολύ δε περισσότερο και να το μεταδώσει στους άλλους. Καιρός για μετάνοια, ξεδίψασμα απ' αυτό το αθάνατο νερό. Καιρός να το μεταδώσουμε στον κουρασμένο άνθρωπο της εποχής μας. Καιρός να ζήσουμε μέσα στην καινούργια κοινωνία των τέκνων του Θεού και να φτάσουμε στην αληθινή θεογνωσία.

Όσιος Ισαάκιος ο Ομολογητής ηγούμενος Μονής Δαλμάτων

Ο Όσιος Ισαάκιος καταγόταν από την Συρία και έζησε στα χρόνια του βασιλιά Ουάλη (364 μ. Χ.), που ήταν υποστηρικτής των Αρειανών. Κάποτε οι Οστρογότθοι, παρά την απαγόρευση της κυβέρνησης, κατασκήνωσαν στη Θράκη και απειλούσαν την Κωνσταντινούπολη. Τότε ο Ουάλης αναγκάστηκε να βαδίσει εναντίον τους. Ο Ισαάκιος, που ήταν ηγούμενος στη Μονή Δαλμάτων, βγήκε και συνάντησε τον πολέμιο των ορθοδόξων Ουάλη, και αφού έπιασε από τα χαλινάρια το άλογο του, του είπε: «Άπόδος ταις ποιίμναις τους άριστους νομέας και λήψη την νίκην άπονητί ει δε τούτων μηδέν δε-

δρακώς παρατάξιο, μαθήσει τη πείρα ότι σκληρόν το προς κέντρα λακτίζειν ούτε γαρ έπανήξεις και προσαπολέσεις την στρατιάν» (Πράξεις των Αποστόλων, κστ' 14). Δηλαδή, δώσε στά ποιίμνια τους άριστους ποιμένες και χωρίς κόπους θα πάρεις τη νίκη. Αν, όμως, δεν αποδεχθείς αυτά που σου λέω και δε συμφωνήσεις μαζί τους, θα μάθεις από την πείρα ότι είναι σκληρό πράγμα να κλωτσάς στα καρφιά. Διότι ούτε εσύ πρόκειται να γυρίσεις από τον πόλεμο, και σύντομα θα χάσεις και το στράτευμα. Ο Ουάλης όχι μόνο δεν πείσθηκε από τα λόγια του ηγουμένου, αλλά αφού τον ειρωνεύθηκε, τον έριξε μέσα σε ένα κρημνώδες φαράγγι. Ο Ισαάκιος από θαύμα δεν έπαθε απολύτως τίποτα. Ο δε Ουάλης έπαθε αυτά που προφήτευσε ο Άγιος ηγούμενος.

Στις 9 Αυγούστου του 378 μ.Χ., διεξήχθη γύρω από την Αδριανούπολη σφοδρή μάχη, κατά την οποία ο αυτοκρατορικός στρατός κατατροπώθηκε, αφού φονεύθηκαν πολλοί από τους άριστους στρατηγούς του. Ο Ουάλης, καταφεύγοντας εντός αχυρώνος, για να σωθεί, κάηκε ζωντανός, μαζί με τον αρχιστράτηγό του. Ως ηγούμενος παρευρέθηκε στη Β' Οικουμενική Σύνοδο, που συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη το 381 μ.Χ., συντελώντας τα μέγιστα στην επιτυχία αυτής.

Προαισθανόμενος το τέλος του, αφού διόρισε διάδοχό του τον Όσιο Δαλμάτιο (τιμάται [3 Αυγούστου](#)), κοιμήθηκε με ειρήνη σε βαθύ γήρας το 396 μ.Χ. Η μνήμη του Οσίου Ισαάκιου επαναλαμβάνεται και στις [3 Αυγούστου](#).